

Arrest

nr. 55 065 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaarde een moslim afkomstig uit Odžak, Federatie van Moslim en Kroaten, te zijn en de Bosnische nationaliteit te bezitten. Op 17 juni 2000 sloot u zich aan bij de "Partij voor Democratische Actie" (SDA). U ronselde in het licht van de nakende gemeenteraadsverkiezingen van 2000 tegen betaling stemmen voor deze partij. U ging hiervoor van deur tot deur. Na de verkiezingen hoorde u geruchten dat de SDA stemmen had verkocht aan de HDZ (Kroatische Democratische Unie). Toen de mensen dit vernamen, begonnen ze zich tegen u te richten omdat u hen valse beloftes had gemaakt. U werd beledigd. Omdat u zelf niet op de hoogte was geweest van de handelswijze van de SDA en na het vernemen van de fraude niet langer met deze partij wenste gelieerd te worden, besloot u zich rond

april/mei 2001 bij de SDP (Sociaal-Democratische Partij) aan te sluiten. Nagenoeg onmiddellijk na uw overstap werd u door leden van de SDA op straat benaderd en bedreigd. Vervolgens ontving u ook telefonische bedreigingen, waarbij u werd gezegd dat u uw mond diende te houden over de SDA. U besloot daarom naar uw geboortedorp, Gradacac (gemeente Odžak), terug te keren en er bij uw oom in te trekken. U zocht er werk, maar eens bij de sollicitatiegesprekken duidelijk werd dat u niet tot de SDA behoorde, werd u een baan geweigerd. Vervolgens werd u ook in Gradacac door onbekenden bedreigd. U legde in deze periode ongeveer vijf maal klacht neer bij de politie, die zei de zaken wel te zullen regelen. U meent echter dat zij uw klachten niet ernstig nam. Op 1 juni 2001, bij het verlaten van een restaurant in Gradacac, werd u door een groep van een vijftiental onbekenden aangevallen. Ze verweten u dat u bepaalde geruchten tegen de SDA verspreidde. U verdedigde zich en viel één van uw belagers aan met een gebroken fles. De politie kwam ter plaatse en u werd gearresteerd. De gewonde werd naar het ziekenhuis overgebracht. Tijdens uw ondervraging trachtte de politie u te laten bekennen dat u uw belager met een mes had aangevallen. Op 2 juni 2001 werd u naar de gevangenis van Tuzla overgebracht in afwachting van de resultaten van het onderzoek. U vroeg een advocaat en kreeg meester Zoran Rakic toegewezen. Al vlug beseftte u dat hij tot de SDA behoorde en uw verdediging niet ter harte nam, daar hij u zei dat u een voorwaardelijke gevangenisstraf zou krijgen. Kort voor de aanvang van uw proces verzocht u een vriend naar de rechtbank te gaan om uw dossier in te kijken. Deze vriend liet u vervolgens weten dat uw zaak al op voorhand was beslist en u tijdens uw proces tot vijf jaar gevangenisstraf zou worden veroordeeld. Uw vriend raadde u aan een andere advocaat te nemen en de zaak te laten verdagen, hetgeen u ook deed. Tijdens uw proces werd u tot één jaar gevangenisstraf veroordeeld. Omdat u meende onschuldig te zijn, ging u in beroep tegen uw veroordeling. U werd in afwachting van uw proces in beroep in augustus 2001 in vrijheid gesteld. Onbekenden bleven u echter bedreigen. Twee jaar na het oorspronkelijke vonnis werd u in hoger beroep veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. In het vonnis stond vermeld dat de persoon die u had aangevallen, aan zijn verwondingen was overleden, hetgeen niet het geval was. Onmiddellijk na het vonnis ontving u een convocatie waarop stond dat u zich binnen de drie dagen in de gevangenis diende te melden. Om verdere problemen te vermijden, besloot u uw straf uit te zitten. U bood zich op 1 augustus 2003 in de gevangenis aan. Daar bestudeerde u het gerechtelijke dossier tegen u en kwam u tot de vaststelling dat u op basis van de verkeerde wetsartikelen was veroordeeld. U diende een beroep in bij de Ombudsman tegen uw veroordeling, maar u ontving nooit enig antwoord. Ondertussen contacteerde uw familie een machtig man, Mustafa Jupic, de voorzitter van de SDP, die er via omkoping in slaagde u een jaarstrafvermindering te laten krijgen in de vorm van gratie, die u door de Bosnische president werd verleend. Op 20 april 2005, u had toen ongeveer twee jaar van uw straf uitgezeten, werd u vrijgelaten. Kort na uw vrijlating begonnen de bedreigingen opnieuw. Bij uw vrijlating kreeg u een document waarop stond dat u wegens goed gedrag vervroegd werd vrijgelaten. U besloot zich wat uit het openbare leven terug te trekken en begon honden te trainen op een eerder afgelegen plek op ongeveer 2 km van de stad. In 2008 werd uw vader, naar u vermoedt omwille van uw vroegere politieke activiteiten, in de rug aangevallen en zwaar geslagen bij het sluiten van zijn restaurant. Jullie gaven de zaak aan bij de politie, die evenwel naliets te doen. Kort daarna diende uw vader bij een gebrek aan klanten de zaak definitief te sluiten. Omdat u niet wilde dat uw ouders nog meer problemen zouden krijgen door u, besloot u het land te ontvluchten. U hoorde in die periode dat veel mensen naar België vertrokken. U zocht een smokkelaar en verliet Bosnië op 1 februari 2010 en week via Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België uit, waar u op 2 februari 2010 aankwam en nog diezelfde dag asiel aanvroeg. U bent in het bezit van uw Bosnische identiteitskaart, uitgereikt te Odžak op 27 september 2004 en uw rijbewijs, uitgereikt te Odžak op 24 september 2009. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: het verzoekschrift van uw advocaat, gericht aan het Hooggerechtshof, tegen uw veroordeling in tweede aanleg tot drie jaar gevangenisstraf, d.d. 18 juli 2003, een convocatie van de gemeentelijke rechtbank van Odžak, d.d. 23 juli 2003, waarin staat dat u zich binnen de drie dagen moet aanbieden bij de rechtbank met het oog op het uitzitten van uw straf, een beslissing van het ministerie van Justitie, d.d. 19 februari 2004, inzake uw verzoek tot gratie en waaruit blijkt dat u een jaar strafvermindering wordt toegestaan, een brief van de Ombudsman van Tuzla, gericht aan de Federale Ombudsman te Sarajevo, aangaande uw klacht bij de Ombudsman omdat er nog geen uitspraak werd gedaan inzake uw beroep ingesteld tegen uw veroordeling in tweede instantie, d.d. 6 juli 2004, een brief van de Ombudsman, gericht aan het Hooggerechtshof, d.d. 6 juli 2004, met het verzoek binnen de 10 dagen te antwoorden op uw klacht over het feit dat nog geen beslissing werd genomen in uw beroep tegen uw veroordeling in tweede aanleg, uw verzoek tot voorwaardelijke vrijlating, d.d. 11 oktober 2004, gericht aan het ministerie van Justitie, een attest van de gevangenis te Tuzla, d.d. 20 april 2005, aangaande uw voorwaardelijke vrijlating op 20 april 2005, een formulier waarmee uw vader de aanval op zijn persoon aangaf als een werkongeval, d.d. 16 juli 2008, een ongedateerd medisch attest, waaruit blijkt dat uw vader van 6 mei 2008 tot 16 mei 2008 werd

opgenomen in het regionale ziekenhuis te Orašje en een medisch attest, d.d. 18 juni 2008, over de verwondingen van uw vader.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende gehoren blijkt immers dat de kern van uw asielrelaas, met name dat u omwille van uw activiteiten voor en nadien tegen de SDA door onbekenden zou zijn aangevallen, waarna u uit zelfverdediging iemand zou hebben verwond en hiervoor onterecht door drie jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld (gehoor CGVS I pp. 6-7), elke geloofwaardigheid ontbeert. Vastgesteld dient immers dat u, ondanks mijn herhaaldelijk aandringen, heeft nagelaten de nodige documenten ter staving van uw bewering wegens uw politieke activiteiten te zijn aangevallen en onterecht te zijn veroordeeld, aan mijn diensten over te maken. U verklaarde bij het verlaten van een restaurant door een groep van een vijftiental onbekenden te zijn aangesproken op uw uitspraken gericht tegen de SDA en te zijn aangevallen. Uit zelfverdediging nam u een gebroken fles, waarmee u één van uw belagers sloeg. Hoewel de man slechts licht gewond was, zou u tijdens het proces zijn meegedeeld dat hij zwaar gewond was. Vervolgens zou u onterecht zijn veroordeeld, aanvankelijk tot één jaar gevangenisstraf en nadien, in hoger beroep, tot drie jaar gevangenisstraf. Later, in de gevangenis, zou u bovendien tot de vaststelling zijn gekomen dat u werd veroordeeld wegens moord, terwijl uw slachtoffer nog steeds in leven is (gehoor CGVS I pp. 6-7 en gehoor CGVS II p. 6). Hoewel u verscheidene documenten neerlegde die kunnen aantonen dat u wel degelijk werd veroordeeld, dat u in de gevangenis zat en dat u beroep indiende bij de Ombudsman naar aanleiding van de laattijdige behandeling van uw beroep tegen uw veroordeling door het Hooggerechtshof, legde u evenwel geen enkel document neer dat toelaat vast te stellen wat in het restaurant gebeurde, noch dat toelaat vast te stellen op welke basis u in werkelijkheid werd veroordeeld. Er werd u reeds tijdens het eerste gehoor op 12 mei 2010 meermaals uitdrukkelijk verzocht de vonnissen inzake uw veroordelingen (in eerste en tweede aanleg) neer te leggen. U verzekerde mij deze documenten te bezorgen en u kreeg hiervoor zeven dagen de tijd (gehoor CGVS I pp. 5, 7-8, 13). Op datum van het tweede gehoor op 16 juni 2010 hadden mijn diensten evenwel nog steeds niet de gewenste documenten ontvangen. Daarom werd u tijdens uw tweede gehoor nogmaals uitdrukkelijk om de vonnissen verzocht. U haalde evenwel aan de gevraagde documenten kwijt te zijn. Vervolgens werd u gevraagd waarom u niet uw raadsman, die u tijdens de gerechtelijke procedure bijstond, had gecontacteerd met het verzoek u de gewenste documenten te bezorgen. Daarop antwoordde u evenwel dat die vermoedelijk niet langer advocaat is (gehoor CGVS II p. 2). Er werd u nogmaals een periode van vijf werkdagen toegekend om alsnog de vereiste documenten aan mijn diensten over te maken. Tot op heden hebben mijn diensten deze documenten echter nog niet ontvangen, evenmin liet u mij de stand van zaken weten.

Door het achterhouden van deze documenten maakt u het mij evenwel onmogelijk werkelijk zicht te krijgen op de feiten die zich op 1 juni 2001 hebben afgespeeld en naar aanleiding waarvan u later tot drie jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. De overige door u neergelegde documenten laten evenmin toe inzicht te krijgen in deze feiten en aldus in uw persoonlijke situatie. Uit deze documenten blijkt immers wel dat u werd veroordeeld, doch nergens kan worden afgeleid dat deze veroordeling zou kaderen in een dispuut dat zou zijn ontstaan naar aanleiding van uw politieke activiteiten. Uit het verzoekschrift gericht aan het Hooggerechtshof, d.d. 18 juli 2003 (stuk 4 in het administratieve dossier), blijkt louter dat u aanvankelijk tot één jaar en vervolgens tot drie jaar gevangenisstraf werd veroordeeld wegens moordpoging (artikel 171 par. 1 gelieerd met artikel 20 van de Bosnische Strafwet). Nergens in dit document wordt een chronologie van de feiten die aanleiding gaven tot deze veroordeling, vermeld. Door het bewust achterhouden van de documenten die inzicht kunnen geven in de werkelijke feiten die zich op 1 juni 2001 hebben afgespeeld en aldus in uw persoonlijke situatie, tracht u bewust de Belgische autoriteiten te misleiden en is uw geloofwaardigheid volledig in het gedrang.

Bovendien haalde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u werd gevraagd of u al uw vluchtmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld, aan dat uw ouders het slachtoffer werden van een aanslag en u dit niet had aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoor CGVS I p. 2). Nochtans haalde u deze gebeurtenis op het Commissariaat-generaal aan als uw directe vluchtaanleiding (gehoor CGVS I p. 7). Gevraagd waarom u dit feit dan niet had vermeld tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, beweerde u dat u reeds uw motieven had, dat u zich niet kon aanpassen aan het leven in Bosnië. Geconfronteerd met het feit dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de aanslag op uw ouders uw directe vluchtaanleiding was, stelde u uiteindelijk dat u verward was en niet wist wat zou gebeuren (gehoor CGVS I p. 7). Deze verklaring overtuigt niet in het minst.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw politieke activiteiten evenmin overtuigend. Zo vertelde u dat u in 2000 werkzaam was geworden voor de SDA, de "Socijalna Demokratska Akcija". U werd voor uw activiteiten betaald (gehoor CGVS I p. 3). Het acroniem SDA staat echter in werkelijkheid voor "Stranka Demokratske Akcije". Voorts kon u de verkiezingen waarvoor u actief en tegen betaling stemmen had geronseld, niet in de tijd situeren (gehoor CGVS II p. 4). Evenmin kon u met zekerheid zeggen of u stemmen ronselde voor de gemeenteraadsverkiezingen of de presidentsverkiezingen. U dacht evenwel dat het vermoedelijk de gemeenteraadsverkiezingen – "over de stad" – betrof (gehoor CGVS II p. 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Bosnië op 8 april 2000 gemeenteraadsverkiezingen werden gehouden. U sloot zich evenwel pas op 17 juni 2000 bij de SDA aan (gehoor CGVS I p. 3). Wel werden in november 2000 algemene verkiezingen gehouden (op federale niveau en op het niveau van de entiteiten). Gewezen op het feit dat in 2000 meerdere verkiezingen in Bosnië werden gehouden, kon u zich evenwel niet herinneren welke (gehoor CGVS II p. 4). Evenmin kon u namen geven van regeringsleden van de SDA in de periode 2000-2001 (gehoor CGVS II p. 5).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het politieke aspect van uw beweerde asielrelaas. Aldus kan niet worden geloofd dat u sedert 2001 tot uw vertrek naar België onafgebroken problemen zou hebben gehad wegens uw politieke activiteiten (gehoor CGVS I p. 7); evenmin kan enig geloof worden gehecht aan uw bewering wegens een politiek dispuut uiteindelijk onterecht tot drie jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs staven uw identiteit en nationaliteit, die niet worden betwist. Uw lidkaart van de SDP staft uw lidmaatschap van deze partij, doch kan op generlei wijze aantonen dat u voordien lid van de SDA zou zijn geweest, noch dat u problemen van politieke aard zou hebben gehad. De brieven van de Ombudsman tonen aan dat u er zich bij de Ombudsman over beklaagde dat het Hooggerechtshof een klacht van u niet binnen het jaar had afgehandeld, doch laat niet in het minst toe vast te stellen op basis van welke feiten precies u werd veroordeeld. De documenten van de gevangenis, uw vervroegde vrijlating en de toekenning van amnestie door de Bosnische president tonen aan dat u werd opgesloten in de gevangenis en vervroegd werd vrijgelaten naar aanleiding van een amnestiemaatregel, wat op zich niet wordt betwist. De medische documenten en het aangifteformulier in verband met de aanval op uw vader kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk het slachtoffer werd van een aanval op zijn persoon, doch geven niet het minste uitsluitsel over de reden(en) van deze aanval en kunnen aldus uw beweringen dat uw vader werd aangevallen wegens uw politieke activiteiten (gehoor CGVS II p. 3), niet staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

De commissaris-generaal concludeert volgens verzoeker ten onrechte dat hij documenten zou hebben achtergehouden. Hij zou immers reeds naar aanleiding van het gehoor in mei 2010 hebben aangegeven dat hij geen enkele garantie kon geven met betrekking tot het voorleggen van een vonnis of een veroordeling. Hij meent dat hem moeilijk kan worden verweten dat hij het vonnis niet aanbrengt aangezien hij wel negen andere documenten aanbrengt. Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen waaruit zou blijken dat de vraag naar de geloofwaardigheid de eigenlijke vraag naar de vrees niet mag 'occulteren'.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat, hoewel er geen twijfel is over zijn veroordeling en detentie, verzoeker het beweerd politieke aspect van zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. Verzoeker legt immers tal van documenten neer maar verzuimt de vonnissen neer te leggen die in wezen de essentie van het asielrelaas uitmaken. Verzoeker verklaarde immers omwille van zijn politieke activiteiten aangevallen te zijn geweest door onbekenden waarna hij uit zelfverdediging iemand zou hebben verwond en hiervoor onterecht tot drie jaar gevangenis te zijn veroordeeld. Aangezien verzoeker in gebreke blijft de vonnissen dienaangaande neer te leggen toont hij niet aan op welke basis hij veroordeeld werd. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij deze documenten niet via zijn toenmalige advocaat kan opvragen. Dat deze ondertussen 'vermoedelijk' niet langer advocaat zou zijn zoals verzoeker stelde, is geen afdoende verklaring. Gelet op het ontbreken van essentiële documenten zonder dat daarvoor een aannemelijke verklaring is in samenhang met verzoekers gebrekkige politieke kennis (verzoeker kende niet de juiste betekenis van het acroniem SDA, kon de verkiezingen tijdens dewelke hij zeer actief beweerde te zijn niet in de tijd situeren noch kon hij preciseren of hij stemmen ronselde voor de presidents- dan wel voor de parlementsverkiezingen) kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is zodat dit derhalve niet moet getoetst worden aan het vluchtelingenverdrag.

2.3. In een tweede middel werpt verzoeker wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus een schending van artikel 48/4, van artikel 1, 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur op.

Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier ingegaan op de reden waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd geweigerd. Verzoeker benadrukt hierbij dat hij geen recht kreeg op een eerlijk proces en dat hij werd veroordeeld voor onjuiste feiten. Ook de redelijke termijn voor de behandeling van zijn klacht werd niet gerespecteerd.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in zijn herkomstland van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER